

ת"פ 52167/10/17 - מדינת ישראל נגד נדים אנגאץ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 52167-10-17 מדינת ישראל נ' אנגאץ(עציר)

ת"פ 54161-12-17 מדינת ישראל נ' אנגאץ(עציר)

לפני כבוד השופט דנה אמיר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם נדים אנגאץ (עציר)

גזר דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר דיוני, במפורט בכתב האישום המתוקן לצורך הסדר בת"פ 54161-12-17 ובמפורט בכתב האישום בת"פ 5216-10-17. בהתאמה, הורשע הנאשם בעבירות המפורטות בת"פ 54161-12-17: 2 עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל תש"י-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**"), עבירה של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ועבירה של קבלת נכס שהושג בעוון לפי סעיף 412 לחוק העונשין. בנוסף, הורשע הנאשם בעבירה המפורטת בת"פ 52167-10-17: כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 54161-12-17 בהן הודה הנאשם, עולה כי הנאשם הוא תושב דיר עמאר אשר נמצאת באיזור ובתקופה הרלבנטית לאישומים שבכתב האישום לא החזיק באישורי כניסה לישראל כחוק. **כמפורט באישום הראשון**, ביום 15.12.2017, בשעה 1:00 לערך, הלכו יעקב לוי ורעייתו, המתגוררים בתל אביב עם בנם יוסי (להלן: "**המתלונן באישום הראשון**") לישון, והותירו את דלת ביתם סגורה. בשעה 3:45 לערך, פתח הנאשם את דלת הבית, בדרך שאיננה ידועה למאשימה, ונכנס לתוכו. באותו הזמן שב המתלונן לביתו, הבחין כי דלת הכניסה מעט פתוחה ונכנס הביתה. אז הכה הנאשם את המתלונן במותנו. המתלונן והנאשם החלו להיאבק בתוך הבית, תוך שהמתלונן צועק לאביו לעזרה. המתלונן ואביו השתלטו על הנאשם והחזיקו בו עד אשר הגיעה המשטרה. עקב המתואר לעיל, נגרמה למתלונן שריטה מדממת במותנו הימנית והנאשם נחבל בצווארו ובעינו. בעשותו כאמור נכנס הנאשם לישראל שלא כדין, התפרץ לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע ותקף את המתלונן.

3. **כמפורט באישום השני**, אביב הברון (להלן: "**המתלונן באישום השני**"), אשתו וילדיו מתגוררים בתל אביב. ביום 8.12.17 בשעה 00:30 לערך הלכו המתלונן ובני משפחתו לישון כשדלתות ביתם סגורות. בהמשך לכך,

עמוד 1

נכנס אחר שזהותו איננה ידועה, בדרך שאיננה ידועה, לביתם ונטל שני טלפונים ניידים מסוג גלקסי 5 וגלקסי 6, מעיל שחור, שני תיקי גב וכסף מזומן בסך 170 ₪ (להלן: "הרכוש") ללא הסכמת הבעלים ובלי תביעת זכות בתום לב, כשבכוונתו לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו. בהמשך העביר האחר את הרכוש לנאשם אשר קיבל את השליטה בו בידוע כי הושג בעוון. בעשותו כאמור נכנס הנאשם לישראל שלא כדין וקיבל רכוש שהושג בעוון.

4. על פי עובדות ת"פ 52167-10-17 בהן הודה הנאשם ביום 23.10.17 בשעה 8:30 לערך, שהה הנאשם שהוא תושב האזור ברחוב הירקון 241 בתל אביב מבלי שהיה בידו אישור שהייה כדין.

ראיות הצדדים לעונש

5. מטעם המאשימה הוגש תע"פ 1/ הרישום הפלילי של הנאשם וגזר הדין שניתן כנגדו בת"פ (שלום - ת"א) 6338-10-16 בגינו תלוי ועומד כנגד הנאשם מאסר על תנאי בן 3 חודשים בעבירת רכוש מסוג פשע.

6. מטעם ההגנה הוגשו ראיות לעונש אשר סומנו ענ"פ - ענ"פ 26. בנוסף, העיד מטעמו של הנאשם ח"כ יהודה גליק. בעדותו פירט ח"כ גליק אודות פעילותו לטובת סיעתו שפעלו עבור המדינה כשבמסגרת זאת אף פעל לסייע לנאשם. לדבריו, הכיר את הנאשם באמצעות כתב החדשות אשר הביא לידיעתו כי הנאשם עומד להשתחרר מהכלא לשטחי הרשות הפלסטינית וכי הנאשם חושש לחייו. מבירור שערך ח"כ גליק אודות הנאשם עלה כי הנאשם סיע בעבר לרשויות הביטחון של מדינת ישראל, שאין התנגדות על רקע לאומני שניתן לנאשם אישור שהייה בארץ וכי ישנה התנגדות של משטרת תל אביב לשהות הנאשם בישראל בשל עבר פלילי בעבירות רכוש. ח"כ גליק פגש בנאשם עם שחרורו מהכלא, הסיע אותו למחסום, ליווה אותו למשרד התיאום האזרחי והפגיש אותו עם קצין התיאום. לדבריו, הנאשם סיפר לו כי ניתן לו אישור שהייה בן יומיים אולם לאחר יום התקשר הנאשם וסיפר כי עצרו אותו. קצין התיאום התקשר גם הוא לח"כ גליק ועדכן כי קיבל הוראה להסיר אחריות.

7. ח"כ גליק הוסיף כי שחרור הנאשם מהכלא למקום בו סכנת חיים לנאשם מבלי שניתן לנאשם פתרון המאפשר לו לשהות בישראל כחוק, מעמיד את הנאשם בין הפטיש לסדן במציאות בלתי נסבלת. עוד הוסיף כי על פי בירור שערך מול גורמים ברשות הפלסטינית בדרג זוטור ומול גורמים דתיים, עולה כי החשש לחייו של הנאשם הוא קונקרטי ואמיתי. להתרשמות ח"כ גליק הנאשם מבצע את עבירות הרכוש לצורכי קיום ונמצא במצוקה קשה.

8. הנאשם העיד גם הוא, פירט את נסיבות חייו ומצוקתו וטען לסיבות אשר הובילו לביצוע עבירות ושבגין אף אינו לחזור לחיות בשטחים. לדבריו, בעבר שיתף פעולה עם גורמים ביטחוניים במדינה, ואלו הבטיחו לו כי יוכל לחיות בישראל וחזרו בהם מהבטחתם. לטענתו, מאז נחשפה פעילותו על ידי הרשות הפלסטינית, אינו יכול לחזור לשטחים לאור איומים ממשיים על חייו, ולצד זאת, משך שנים ארוכות, נתקל בסירוב וקהות חושים מצד רשויות המדינה לסייע לו לחיות בישראל או לעבור למדינה אחרת.

9. הנאשם תמך חלקים מדבריו במסמכים אשר הוגשו וסומנו ענ"פ - ענ"פ 26 המעידים על פניותיו לועדת מאוימים והחלטותיה בעניינו, כשעל פי החלטות הועדה, בחלק מהתקופות, ניתנו לו אישורי שהייה זמניים למשך תקופות קצובות בישראל (ענ"פ 6, ענ"פ 12, ענ"פ 13, ענ"פ 16, ענ"פ 18, ענ"פ 19 ולצד זאת ענ"פ 15). בנוסף, הפנה למסמך מארגון בצלם ומהצלב האדום בעניינו (ענ"פ 1 ו- ענ"פ 3). כן הפנה למכתבים ופניות שערך לגורמים שונים, ובכלל זאת משרד הפנים משרד הפנים ובג"ץ ולכתבות עיתונאיות בעניינו, כמו גם למסמכים משפטיים ופסקי דין אשר ניתנו, לצד כרוזים שהופצו

ברשות הפלסטינאית אודותיו (ענ/25, ענ/26). בנוסף פירט כיצד נכנס לשגרירות בריטניה ובהזדמנות אחרת לשגרירות תורכיה, כאקט של ייאוש ותוך קריאה לעזרה, אך ללא הועיל. עוד טען כי בעת שהותו בכלא סבל וסובל מהתנכלויות ופגיעות גופניות מידי אסירים פלשתינאים וסוהרים והגיש תמונות בהקשר (ענ/21) זה וכן תלונה שהגיש כנגד סוהר. לדבריו, מאז נחשפה פעילותו לא חזר לשטחים. בנוסף, שלח הנאשם מכתב לעיוני עוד טרם הטיעון לעונש, בו פירט את נסיבות חייו. המכתב הועמד לעיון ב"כ הצדדים במעמד הטיעון לעונש ויסומן עתה **ענ/27**.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

10. ב"כ המאשימה הפנה לערכים המוגנים אשר נפגעו ממעשי הנאשם, ולסמיכות הזמנים בביצוע העבירות המפורטות בשני כתבי האישום הנדונים וסמיכותם למועד שחרורו של הנאשם ממאסר ומעצר. לטענת ב"כ המאשימה כניסתו של הנאשם לישראל שלא כחוק איננה בשל חשש לחייו אלא לשם ביצוע עבירות רכוש ואלימות חמורות, והוא אכן מבצען מיד עם שחרורו מהכלא.

11. ב"כ המאשימה הפנה לנסיבות ביצוע העבירות ועדויות המתלוננים שנשמעו במהלך המשפט, אשר התנהל כמעט עד לסוף פרשת התביעה. לדבריו, נסיבות ביצוע עבירת ההתפרצות בה הודה הנאשם מלמדות על אירוע התפרצות ברף העליון. באשר לעבירת החזקת הנכס אשר הושג בעוון, ציין את סמיכות הזמנים בין גניבת הנכס לבין העברתו לנאשם. כן הפנה לכך שהנאשם נכנס פעם אחר פעם לישראל שלא כחוק. ב"כ המאשימה עתר לקביעת כל אישום כאירוע. הפנה לפסיקה ועתר כי לגבי האישום הראשון, שעניינו כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות ותקיפה יקבע מתחם שבין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. באשר לאישום השני שעניינו כניסה לישראל שלא כחוק והחזקת נכס אשר הושג בעוון עתר כי יקבע מתחם שבין 4 ל- 12 חודשי מאסר בפועל. באשר לאישום הנוגע לשהייה בישראל שלא כחוק בלבד (ת"פ 52167-10-17) עתר לקביעת מתחם שבין חודש ל-6 חודשי מאסר בפועל.

12. ב"כ המאשימה התייחס לעברו הפלילי של הנאשם והפנה לכך שהנאשם בן 41 ולחובתו 21 הרשעות קודמות, החל משנת 1999, ב- 26 תיקים פליליים בהם הורשע וביניהן הרשעות רלבנטיות רבות. לטענתו הנאשם מהווה סכנה לציבור ובנסיבות אלה יש לגזור עונש חמור בעניינו של הנאשם וגם למען יראו וייראו.

13. עתירת המאשימה היא למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ביחס לאישום הראשון, ולגזור עליו 36 חודשי מאסר בפועל בגין אירוע זה לצד 8 חודשי מאסר בפועל בגין האירוע מושא האישום השני. באשר לעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק עתר כי יגזר על הנאשם עונש שלא יפחת מ- 6 חודשי מאסר בפועל. המאשימה מבקשת כי עונשים אלה יגזרו במצטבר ולצד הפעלת המאסר המותנה בן 3 חודשים גם הוא במצטבר. לצד זאת עתרה המאשימה כי יושת על הנאשם מאסר על תנאי משמעותי, קנס ופיצוי למתלונן באישום הראשון. ב"כ המאשימה הפנה לכך שבמהלך תקופת מעצרו בתיק זה, ריצה הנאשם עונש מאסר אשר נגזר עליו בת"פ 14483-10-17 משכך עתר כי העונשים לא ירוצו בחופף.

14. באשר לטענת המאוימות והמסמכים אשר הגיש הנאשם, טען ב"כ המאשימה כי לנאשם ניתנה הזדמנות לצאת את הארץ והוא לא ניצלה. כן הפנה לכך שהנאשם לא סיפר בעת עדותו מיוזמתו כי אחותו מתגוררת בירושלים ובנתה עבורו בית. עוד טען כי טענת המאוימות של הנאשם נבחנה ועדת המאוימים, ע"י בג"ץ ובתי המשפט, בכל הערכאות האפשריות, ולמרות זאת לא קיבל הנאשם אישור שהייה קבוע בארץ. בנסיבות אלה לטענתו לא היה מקום לטעון טענות בהקשר זה בעת הטיעון לעונש. לטענתו, ח"כ גליק העיד אודות דברים ששמע מפי הנאשם ותו לא. עוד

הוסיף כי עמדת המאשימה נסמכת על החלטת ועדת המאוימים שלא לאשר שהייתו של הנאשם בארץ וכי עמדתה העונשית של התביעה הייתה זהה גם לו היה מדובר בנאשם ישראלי בעל עבר פלילי דומה. עוד הפנה לכך שגם בהליכים פליליים קודמים נדון הנאשם לעונשי מאסר חרף נסיבותיו האישיות.

תמצית טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

15. ב"כ הנאשם הפנתה לפער שבין כתב האישום המקורי ובין כתב האישום המתוקן וטענה כי ניהול ההוכחות בתיק זה לא היה לשווא.

16. באשר לנסיבות ביצוע העבירה טענה כי לאור נסיבות חייו הקשות מצא עצמו הנאשם ברחוב, רעב ללחם והתדרדר לפשע. לטענתה, לביצוע העבירה מושא האישום הראשון לא קדם תכנון, הנאשם לא הצטייד בכלי פריצה ואף השאיר את מכנסי הג'ינס שלו במקום, לא נגרם נזק לדירה ואף לא נגנב דבר. באשר לחבלה שנגרמה למתלונן, הפנתה לכך שזו נגרמה במהלך מאבק עם הנאשם, תוך שהפנתה לכך שבמהלך המאבק נחבל גם הנאשם, וציינה את מבנה גופו הרחב וגובהו של המתלונן. באשר לאישום השני טענה כי הנאשם, אשר הורשע בעבירה של קבלת נכס אשר הושג בעוון, לא היה אחד הגורמים לביצוע עבירת העוון ולא הגורם הישיר אשר גרם נזק למתלוננים. באשר לשהייתו הבלתי חוקית של הנאשם בישראל טענה כי לא נגרם נזק לאינטרס הציבורי ממעשי הנאשם, הפנתה לסיבות אשר הביאו את הנאשם לשהות באופן שאינו חוקי בישראל והוסיפה, כי אין המדובר במי שמבקש לבצע עבירה ביטחונית ואף לא ביצע את העבירות על רקע לאומני.

17. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם פעל ופועל לתיקון תוצאות עבירות השב"ח שביצע על פי עדותו והמסמכים אשר הוגשו נע/ - נע/26. לטענתה, מדינת ישראל הזניחה את הנאשם ולא עמדה בהבטחות שהבטיחה. לטעמה יש לפרש את סעיף 40ט(6) לעניין שיתוף פעולה עם הרשויות באופן רחב לפיו שיתוף הפעולה של הנאשם עם מדינת ישראל יחשב לטובתו והפנתה גם לעמדת הפרקליטות בבג"ץ 9835/09 (נע/8א) בעניינו של הנאשם. עוד הפנתה לפסק הדין של בית המשפט בע"פ (ת"א) 70488/07 בעניינו של הנאשם.

18. ב"כ הנאשם הפנתה לטענת המאוימות של הנאשם וטענה כי הנאשם בסכנת חיים ככל שישוּב לשטחי הרשות. על כן ביקשה לראות בנסיבותיו ככאלה הקרובות לסייג הצורך והכורח ועתרה כי עניין זה יישקל בעת קביעת עונשו וקביעת מתחמי הענישה. ב"כ המאשימה טענה כי יש לראות בכל האישומים כאירוע אחד, אך השאירה את העניין לשיקול דעת בית המשפט. לטעמה, בקשר לעבירות הרכוש, הרף התחתון של מתחם עונש המאסר יכול להתחיל ממאסר בעבודות שירות, ודאי מקום בו נקבע כל אישום כאירוע. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה המדגימה ענישה מקלה מזו אליה הפנה ב"כ המאשימה, בה אף נקבעו מתחמי עונש מאסר שתחתיתם בעבודות שירות. בקשר לעבירה של שהייה הבלתי חוקית בישראל עתרה כי הרף התחתון של המתחם יעמוד על מאסר מותנה תוך הפנייה לפסיקה. באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם - עתרה כי ימוקם ברף התחתון, לאור תרומתו למדינה, מצבו הקשה, וחרף עברו הפלילי המכביד תוך שטענה כי לאור נסיבות חייו, נענש כבר מעל ומעבר לנדרש. ב"כ הנאשם הפנתה לכך שהנאשם ערירי, ללא משפחה, מותקף בכלא וטעון הגנה, ללא ביקורים או חופשות.

19. בטיעוניה, קבלה ב"כ הנאשם כנגד עתירת ב"כ המאשימה לגזירת עונש חמור על הנאשם "למען יראו וייראו" לאור נסיבותיו המיוחדות בהן יש להתחשב. בהקשר זה הפנתה לת"פ (שלום - ת"א) 6338-10-16 **מדינת ישראל נ' אנגאץ** (9.11.2016) בעניינו של הנאשם, שם לא נגזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי בגין עבירה של

שהייה שלא כחוק בישראל, לטענתה לאור נסיבותיו המיוחדות. ב"כ הנאשם עתרה כי עונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם בגין עבירות רכוש יופעל בחופף לעונש המאסר שייגזר עליו. כן הפנתה למצבו וביקשה כי לא ייגזר על הנאשם כל עיצום כספי בדמות קנס או פיצוי.

20. עוד עתרה כי עונש המאסר שייגזר על הנאשם יסתכם בתקופת מעצרו עד כה וכי ינוכו ימי מעצרו מאז יום 15.12.2017 ועד היום ובכללם הימים בהם ריצה עונש מאסר בת"פ 11483-10-17 אשר ריצה במקביל למעצרו. בהקשר זה הפנתה לסעיף סעיף 45(ב) לחוק העונשין. בנוסף, עתרה כי יקוזזו מעונש המאסר אשר ייגזר ימי מעצרו של הנאשם במסגרת ת"פ 52167-10-17.

דברי הנאשם

21. הנאשם הביע חרטה והבטיח כי לא ישוב לבצע עבירות. לטענתו עשה טעות בעל כורחו ולא יכול היה לעבוד. כיום מנסה לפתור בעיותיו דרך משרדי הממשלה. הנאשם ביקש כי עונשו יסתכם בימי מעצרו עד כה וביקש רחמים.

קביעת מתחם העונש ההולם

22. קביעת מתחם העונש ההולם נעשית לפי עיקרון ההלימה. במסגרת קביעה זו יש לתת את הדעת לערכים המוגנים אשר נפגעו ומידת הפגיעה בהם, לנסיבות ביצוע העבירות ולענישה הנוהגת. במקרה דנן פגע הנאשם במעשיו בשורת ערכים מוגנים. כך, בביצוע עבירות הרכוש פגע הנאשם בערכים המוגנים בדמות הגנה על הקניין ורכוש הפרט. ביחס לעבירת ההתפרצות אף פגע הנאשם בפרטיות ובתחושת הביטחון האישי, שכן ביתו של אדם אמור להיות מבצרו. בית המשפט העליון ציין לא אחת את החומרה הרבה שבעבירת ההתפרצות, בפרט למקום מגורים, וחשיבות הענישה המחמירה בהקשר זה, לצד היות העבירה מכת מדינה. ראו ת"פ 16223-11-13 **מדינת ישראל נ' אבו חסן** (8.5.2018) המפנה לרע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** :

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

23. בנוסף, בהתפרצות לבית מגורים טמון פוטנציאל מובנה להתפתחות אלימה, וודאי מוקם בו המדובר בהתפרצות המבוצעת בשעות הלילה כאשר דרי הבית בתוכו, ומשכך מעשי הנאשם אף פגעו בערך המוגן בדמות ההגנה על שלום הגוף והנפש. בביצוע העבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל פגע הנאשם בריבונות המדינה ובזכותה לבחור את הבאים בשעריה, לעיתים, טומנת עבירה זו בחובה אף אלמנטים של סיכון ביטחוני, בהקשר זה, על כל מקרה להיבחן על פי נסיבותיו.

24. משהנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות, יש לקבוע האם מעשיו מהווים אירוע עונשי אחד או שמא מספר אירועים. בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014) (להלן: **"עניין ג'אבר"**) נקבע "מבחן הקשר

ההדוק" לפיו לשם הכרעה על בית המשפט לבחון, על פי ניסיון החיים, האם נסיבות ביצוען של העבירות מלמדות על תוכנית עבריינית אחת, ולשם כך להתחשב, בין היתר, בקיומו של תכנון משותף, שיטתיות בביצוע העבירות, סמיכות זמנים, מקום וקשר בין העבירות (ראו גם: ע"פ 1261/15 **דלאל נ' מדינת ישראל** (13.9.15)).

25. במקרה דנן עתר ב"כ המאשימה לקביעת כל אישום כאירוע וכן קביעת האישום מושא ת"פ 52167-10-17 כאירוע נפרד. ב"כ הנאשם עתרה תחילה לקביעת כלל העבירות כאירוע, אך בסופו של דבר הותירה את ההכרעה לשיקול דעתי. תוך בחינת העבירות אותן ביצע הנאשם במבחן הקשר ההדוק מסקנתי היא כי נכון יהיה לקבוע כל אישום כאירוע במקרה דנן וכך אני קובעת. יחד עם זאת לאור הרקע המשותף לביצוען של העבירות, המתחמים אשר יקבעו יחפפו במידה מסוימת ביניהם. ראו עוד בקשר לקביעת מספר האירועים ע"פ 6888/17 **שירזי נ' מדינת ישראל** (10.12.2018) ציינה כב' השופטת ברק ארז:

"הסיווג לאירועים נועד לתכלית פונקציונלית, ככלי עזר בידי בית המשפט הגוזר את הדין (ראו עניין ג'אבר, פסקה 1 לפסק דיני). ממילא במישור המהותי מוטל על בית משפט הקובע מתחם עונש לשקול את מספר המעשים ואת חומרתם, אף אם הם סווגו כחלק מאירוע עברייני אחד".

עוד לדברי כב' השופטת ברק ארז, מקום בו גוזר בית המשפט עונש כולל, ולא עונש נפרד לכל אירוע, חשיבות מספר האירועים לגזירת העונש פחותה (ראו גם דבריה בע"פ 2454/18 **שיינברג נ' מדינת ישראל** (5.12.2018) אליהם הפנתה.

26. באשר לנסיבות ביצוע העבירות, ראשית וביחס לכלל האירועים, יש לשקול את הרקע הנטען לביצוען. כך, מעדות הנאשם, מהמסמכים אשר הוגשו מטעם ההגנה ומעדותו של ח"כ גליק, אשר פורטו בהרחבה לעיל ניתן ללמוד כי חששו של הנאשם לשוב לשטחי הרשות הפלשתינית אינו חשש בעלמא. כן ניתן ללמוד שבתקופות מסוימות הכירה המדינה בחשש זה כלגיטימי כאשר מצאה לאשר לנאשם לשהות בישראל. בהקשר זה ניתן לומר, באופן כללי, כי נסיבות ביצוע עבירות שהייה הבלתי חוקית בישראל אינן ברף הגבוה במקרה זה, ובשים לב אף לכך שאין כל אינדיקציה לחשש ביטחוני מפני הנאשם ומבלי להקל ראש בכך, שלצד שתיים מעבירות אלה ביצע הנאשם אף עבירות נוספות.

27. לצד זאת, לא ניתן להתעלם מחומרת עבירות הרכוש והאלימות אותן ביצע הנאשם במסגרת **האירוע הראשון**, הכולל התפרצות לבית המגורים של משפחת לוי לשם ביצוע גניבה ותקיפת המתלונן, לצד עבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל. אמנם, עבירת ההתפרצות בוצעה על ידי הנאשם ללא תכנון מוקדם או תחכום, ללא ביצוע בצוותא עם אחרים ואף הסתיימה ללא גניבה והנאשם נתפס בכף בעת שהותו בדירה. יחד עם זאת, הנאשם בחר להתפרץ לבית מגורים לשם ביצוע גניבה, בשעות הלילה, כאשר דיירי הבית בתוכו ישנים, התנהלות שלצידה פוטנציאל להתפתחות אלימה. ביצוע העבירה בשעות אלה מוסיף לחומרת הפגיעה בתחושת הביטחון האישי של האדם ותחושתו כי "ביתו הוא מבצרו".

28. אין להקל ראש בחומרת הנסיבות לפיהן במקרה דנן ההתפתחות הפוטנציאלית האלימה שלצד עבירת ההתפרצות לבית מגורים ארעה - הלכה למעשה, כשהנאשם בחר להפעיל כוח ולתקוף את המתלונן אשר שב הביתה בשעת לילה מאוחרת. זאת מבלי להתעלם מכך שהנאשם לא היה חמוש בכלי תקיפה והאלימות בה נקט איננה ברף הגבוה. אינני מוצאת כי יש משמעות לכך שגם הנאשם נחבל בעת המאבק עם המתלונן, או למידות גופו של המתלונן, בעת בחינת הנסיבות. בראי המפורט, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשי הנאשם היא ממשית - בכל הנוגע לעבירות

ההתפרצות והתקיפה.

29. באשר **לאירוע השני**, על פי כתב האישום המתוקן קיבל הנאשם את השליטה ברכוש אשר הושג בעוון מאחר אשר התפרץ לבית משפחת הברון, בידעו כי הרכוש הושג בעוון ובעת ששהה באופן בלתי חוקי בישראל. בשים לב לסוג הרכוש שקיבל הנאשם לידי, ולעובדה שהנאשם לא הורשע בביצוע ישיר של הגניבה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשיו היא ברף הבינוני - נמוך.

30. באשר **לאירוע השלישי** (מושא ת"פ 52167-10-17) המייחס לנאשם כניסה לישראל שלא כחוק. בשים לב לטענת המאוימות של הנאשם וחששו האוטנטי והממשי לשוב לשטחי הרשות הפלשתינית והמפורט לעיל, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשיו נמוכה.

31. באשר לענישה הנוהגת וטרם סקירתה יש לזכור, מבלי למעט בחשיבות שקילתה וחשיבות אחידות הענישה (ע"פ 6544/16 **ניסנצויג נ' מדינת ישראל** (21.2.2017)), כי מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים שמדיניות הענישה היא רק אחד מהם. אין המדובר בעניין אריתמטי ולבית המשפט נתון בהקשר זה מרחב מסוים של גמישות (ר' בע"פ 3877/16 **ג'אבלי נגד מדינת ישראל** (17.11.2016) ועפ"ג 12063-04-15 **בראונר נ' מדינת ישראל** (20.7.2015)).

32. בחנתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים ביחס לעבירות של התפרצות למגורים ועבירות נלוות, חלקה פסיקת בית המשפט העליון ואף פסיקת בתי המשפט המחוזיים והשלום. מעיון בפסיקת בית המשפט העליון עולה בדרך כלל כי יש להתייחס בחומרה ולהטיל עונשי מאסר ממשיים על מבצעי עבירת התפרצות למגורים, והדברים מקבלים משנה תוקף כשהעבירה מבוצעת בשילוב עבירת אלימות ושהייה בלתי חוקית. כמפורט להלן:

· רע"פ 8087/14 **אנגנאץ נ' מדינת ישראל** (10.12.2014), המדובר באותו הנאשם הנדון בפני היום, ואשר נדון על ידי בית משפט השלום לעונש של 20 חודשי מאסר בפועל לצד מאסרים מותנים בגין ביצוע שתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות לדירת מגורים כדי לבצע גניבה, גניבה, החזקת נכס החשוד כגנוב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הנאשם הודה בביצוע חלק מהעבירות. מתחם העונש נקבע בין 14 ל- 30 חודשי מאסר לכלל העבירות הנוגעות לאירוע ההתפרצות. מתחם שבין מאסר על תנאי ל- 6 חודשי מאסר נקבע ביחס לעבירת השב"ח. מתחם הענישה והעונש שנגזר על הנאשם אושר בבית המשפט המחוזי. בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

· רע"פ 1600/15 **בועזיז נ' מדינת ישראל** (11.7.2011), המבקש הורשע בבית משפט השלום, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות התפרצות לדירת מגורים וגניבה (אשר סוכלה), ללא עבירה של שהייה בלתי חוקית או אלימות. בית משפט השלום קבע מתחם שבין 12-24 לעבירת ההתפרצות. נגזרו על המבקש, בעל עבר פלילי ומאסרים מותנים 22 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי והופעלו מאסרים מותנים. גזר הדין אושר בבית המשפט המחוזי. בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

· רע"פ 3228/12 **ויסלנקו נ' מדינת ישראל** (29.4.2012), גזר דין מקל ניתן על ידי בית משפט השלום לנאשם בעל עבר פלילי מכביד, אשר ביצע עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה, לאחר ניהול הוכחות, משיקולי שיקום. בית המשפט המחוזי התערב בעונש והעמידו על 24 חודשי מאסר בפועל לרבות הפעלת המאסר המותנה אשר הוארך על ידי בית משפט השלום. בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.2017), בגין עבירת התפרצות וגניבת תכשיטים נקבע מתחם שבין 14 ועד 24 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזר עונש בן 18 חודשי מאסר בפועל לצד מאסרים מותנים. הערעור לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחו. כן ראו קביעת בית המשפט העליון שם, מהעת האחרונה, לפיה העונש אשר נגזר תואם את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הנדונות.

33. לצד זאת, כפי שטענה ב"כ הנאשם, קיימים מקרים בהם נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם בעונש מאסר אותו ניתן לרצות בעבודות שירות, אשר אף אושרו על ידי בית המשפט העליון, לשם הדוגמא:

רע"פ 1592/14 **נתשה נגד מדינת ישראל** (10.7.2014), הנאשם הורשע בכך שבמשך לקשר שקשר עם הנאשמים האחרים, הגיע עם הנאשמים האחרים לבית המתלונן, שם פירקו את הצילינדר וגנבו מחשב נייד, חשב לוח ומגבות. באישום נוסף הורשע כי הגיע בהמשך לקשר שקשר עם אחרים לבית המתלוננת, הסיט את המצלמות וגנבו תכשיטים. בית המשפט העליון אישר את המתחם שקבע בית משפט השלום לעבירות ההתפרצות, הגניבה וקשירת הקשר אשר נקבע בין 6 חודשי מאסר, בין בפועל ובין בעבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

רע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** (16.3.2014), שם ביצע הנאשם 7 עבירות התפרצות לבית מגורים ועבירות נוספות. מתחם העונש בגין כל עבירת התפרצות נקבע בין 5 ל- 24 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזר עונש בן 10 חודשי מאסר בגין כל אחת מעבירות ההתפרצות והסגת הגבול. ערעור הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, שההליך השיקומי בעניינו לא צלח - נדחה. גם בקשת רשות ערעור נדחתה על ידי בית משפט העליון.

34. בחינת מדיניות הענישה ביחס לעבירה של קבלת נכס אשר הושג בעוון, מלמד כי קיים מנעד די רחב של עונשים ומתחמי הענישה נעים בין מאסר על תנאי ולעיתים בין מאסר בפועל לתקופה קצרה ועד 12 חודשי מאסר בפועל (ראו: ת"פ (שלום-י) 49055-06-15, ת"פ (שלום-י) 9720-01-15 **מדינת ישראל נ' גאבר** (22.11.2017); ת"פ (ב"ש) 13625-05-15 **מדינת ישראל נ' אבו עסא** (25.10.2015); ת"פ (ראשל"צ) 38286-09-14 **מדינת ישראל נ' צדקה** (18.2.2015)). באשר לעבירת שב"ח, ללא עבירות נלוות, ואשר נכנס ארצה לצרכי פרנסה, ברע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (9.12.2014) (להלן: "**עניין אלהרוש**") נקבע מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי ועד 5 חודשי מאסר בפועל, שבהם גם תיכלל תקופת המאסר המותנה אשר תיגזר.

35. בת"פ (שלום - י) 11483-10-17 **מדינת ישראל נ' אנגאץ** (13.6.2018) אשר ניתן בעניינו של הנאשם לאחר הרשעתו בעבירת שב"ח בעת האחרונה, ציינה כב' השופטת סקפה שפירא כי מתחם העונש שנקבע בעניין אלהרוש אינו רלבנטי לעניינו של הנאשם אשר לא נכנס ארצה לצרכי פרנסה ולא שהה בה מטעם זה ואף אין זו הפעם הראשונה בה ביצע את העבירה. באותו מקרה העמיד בית המשפט את מתחם העונש ההולם בין חודשיים לשמונה חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ובמקרים המתאימים קנס. משיקולי הרתעה ולאור עברו הפלילי, נגזרו על הנאשם שישה חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי. לעומת זאת, בת"פ (שלום - י) 1089-03-14 **מדינת ישראל נ' אנגאץ** (15.7.2014) גם הוא בעניינו של הנאשם (אשר הוזכר לעיל ביחס למתחם העונש בעבירת התפרצות), קבע כב' השופט דרויאן את מתחם העונש לעבירת שב"ח של הנאשם בהתאם למתחם שנקבע בעניין אלהרוש, בין מאסר מותנה לחמישה חודשי מאסר. (עונשו הכולל של הנאשם שם אושר על ידי בית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור מטעם הנאשם נדחתה במסגרת רע"פ 8087/14).

36. לאחר שקילת כלל המפורט לעיל מצאתי להעמיד את מתחם העונש ההולם ביחס לעונש המאסר בגין האירוע הראשון, הנוגע להתפרצות לבית משפחת לוי, שהיה בלתי חוקית ותקיפה בין 14 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ביחס לעונש המאסר בגין האירוע השני, שהיה בלתי חוקית בישראל לצד קבלת נכס אשר הושג בעוון, בין תקופת מאסר קצרה לבין 10 חודשי מאסר בפועל. באשר לאירוע השלישי מושא ת"פ 52167-10-17 שעניינו שהיה בלתי חוקית בישראל ללא עבירות נלוות, מצאתי להעמיד את המתחם בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל. בהקשר זה אציין כי אמנם לא ניתן לומר כי הנאשם נכנס ארצה לצרכי פרנסה, ועל כן המתחם אשר נקבע בעניין אלהרוש אינו המתחם הרלבנטי. יחד עם זאת, בשים לב לטענות הנאשם, המגובות במסמכים, ובעדותו של ח"כ גליק כאמור באשר לנסיבות ביצוע העבירה - חששו של הנאשם לשוב לשטחי הרשות הפלשתינאית, לטעמי, מתחם עונש שבתחתיתו עונש של מאסר על תנאי הוא ההולם, כפי שאף קבע כב' השופט דרויאן בעניינו של הנאשם בת"פ 1089-03-14.

העונש הקונקרטי לנאשם

37. במקרה דנן לא מתקיימים טעמים לחריגה לקולא או לחומרא מהמתחמים אשר נקבעו. הנאשם הודה והורשע בביצוע העבירות לאחר שנשמע חלק גדול מראיות המאשימה, ולאחר שכתב האישום אשר הוגש כנגדו תוקן תיקון משמעותי. באמצעות הודייתו, חסך הנאשם זמן שיפוטי ובמהלך הטיעון לעונש אף הביע חרטה על מעשיו, אלה ישקלו לזכותו.

38. הנאשם יליד שנת 1977, כבן 41, רווק. לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד הכולל 21 הרשעות קודמות כשכמעט מחצית מחייו, 181 חודשים, בילה בין כותלי בית הסוהר. כך, החל משנת 1999 הורשע הנאשם ב-26 תיקים פליליים. עיקר הרשעותיו נוגעות לעבירות רכוש, וביניהן עבירות התפרצות למגורים ולבנין שאינו דירה, הסגת גבול, קבלת נכסים אשר הושגו בפשע והחזקת רכוש החשוד כגנוב ועבירות רבות של שהיה בלתי חוקית בישראל (כ-13 במספר), חלקן לצד עבירות בדמות התחזות, הפרעה לשוטר, ותקיפת עובד ציבור וכן עבירות איומים. בנוסף, לחובת הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה למשך 3 חודשים.

39. אם לא די בכך הרי מטיעוני המאשימה עולה כי הנאשם שוחרר מריצוי עונש מאסר בן יותר משנה ביום 1.10.2017 ויומיים לאחר מכן ביצע את עבירת השב"ח המפורטת בת"פ 52167-10-17 (מושא האירוע השלישי). הנאשם נעצר באותו המועד, השתחרר ביום 13.10.2017 ונעצר שוב ביום 23.10.17. ביום ה- 1.12.2017 שוחרר שוב. את העבירות מושא האישום השני ביצע ביום 8.12.2017 ואת העבירות מושא האישום הראשון ביצע ביום 15.12.17 אז נעצר, ונותר במעצר עד היום. המפורט, לצד עברו הפלילי של הנאשם, מעידים כטענת המאשימה כי הנאשם הוא עבריין רכוש רצידיביסט וכן על מסוכנותו לשלום הציבור ורכושו. התנהלות הנאשם מלמדת כי אינו מורתע מעונשי מאסר חמורים המושתים עליו או מעונשי מאסר על תנאי התלויים ועומדים כנגדו. ברי כי נתונים אלה ישקלו לחובת הנאשם בעת קביעת עונשו הקונקרטי ויש טעם בטענה לפיה על העונש אשר יושת על הנאשם להיות ממשי תוך תקווה שזה ירתיעו מביצוע עבירות בעתיד.

40. לצד האמור, לא ניתן להתעלם מנסיבות חייו הקשות של הנאשם וליתן להן את המשקל המתאים בעת בחינת עניינו. שקלתי בכובד ראש את עדותו הארוכה של הנאשם והתרשמותי היא כי הנאשם פירט מדם ליבו את סיפור חייו. באשר לחלק מהפרטים אשר מסר, צירף הנאשם מסמכים התומכים בגרסתו (ענ/1 - ענ/27) הכל כמפורט לעיל. חשוב לציין שוב, ובתמצית, כי טענת הנאשם לפיה שימש כסייען בעבר נבדקה ואושרה על פי דברי ח"כ גליק, וכך גם

טענתו לפיה עובדה זו נחשפה בשטחי הרשות הפלשתינאית. עוד עולה מדברי ח"כ גליק ועדותו באשר לדברים ששמע מדרג זוטר ברשות הפלסטינאית ומגורמי דת שם, כי חששו של הנאשם לשוב לשטחי הרשות הפלסטינאית אינו בעלמא. בנוסף כאמור, לדבריו של ח"כ גליק, ההתנגדות לשהייתו של הנאשם בישראל מגיעה מצד משטרת ישראל, לאור עברו הפלילי ולא מטעמים ביטחוניים.

41. בעת עדותו הפגין הנאשם מצוקה רבה, ופירט גם על מהלכים נואשים בהם נקט, עת חדר לשגרירות בריטניה ושגרירות תורכיה, בשתי הזדמנויות שונות, לטענתו בזעקה לעזרה. הנאשם אף פירט אודות קשיים והתנכלויות אותן חווה בבית הסוהר לטענתו ואף שלח מכתב לעיוני ענ/27, כן הפנה לתמונות החבלות אותן הגיש. בנוסף, נתתי דעתי לדברי בית המשפט המחוזי בע"פ 70498/07 **אנג'אץ נ' מדינת ישראל** (18.6.2007), שם מצא בית המשפט להתחשב בנסיבותיו החריגות ביותר של הנאשם, כדברי בית המשפט, וציין כי המדובר במי שסייע לכוחות הביטחון ולמשטרה, מצוי בסכנה ואינו יכול לחזור לשטחים.

42. מנגד, שקלתי את כלל טענות ב"כ המאשימה והפנייתו למסמכים ולפסיקה, וכן להחלטות ועדת המאוימים, אשר מצאה כי לנאשם לא נשקפת סכנת חיים בשטחי הרשות הפלשתינאית. בנוסף, נתתי דעתי לפסק דינו של בית המשפט העליון בעניינו של הנאשם ע"פ 3007/11 **אנג'אץ נ' מדינת ישראל** (11.7.2011), אז נדון ונדחה ערעורו של הנאשם על עונש המאסר בן 24 החודשים אשר נגזר עליו בגין התפרצות בנסיבות מחמירות לשגרירות טורקיה, תקיפת עובד ציבור איומים ושהייה בלתי חוקית בישראל. באותו מקרה ציין כב' השופט לוי כי ההנחה היא שהנאשם סבל ממצוקת אמת. לצד זאת ציין כי הנאשם קיבל אישורי שהייה עיתיים בישראל ולמרות זאת נמצא חוטא בפליליים, על כך הועמד לדין ונדון לתקופות מאסר לא קצרות. עוד הוסיף השופט לוי: **"... תהא מצוקת המערער אשר תהא, אין היא מהווה צידוק להתנהגות האלימה בה נקט, ולא בפעם הראשונה"** (סעיף 4, שם).

43. החלטות בשאלת מאוימות הנאשם נתונות לגורמים המוסמכים ומוכן שככל שאלה קבעו שאין מקום ליתן לנאשם אישור שהייה ו/או אישור לעבוד בארץ, בהיכנסו של הנאשם לארץ, מבצע הנאשם עבירה. יחד עם זאת, לטעמי, יש להתחשב בטענותיו וסיפור חייו של הנאשם בעת גזירת עונשו ביחס לעבירות השב"ח בהן הודה והורשע, כך גם אעשה. בנוסף, ניתן משקל לטענותיו אף בעת קביעת מתחם העונש בעבירה זו. לצד זאת, והגם שנסיבותיו האישיות החריגות של הנאשם ישקלו גם בעת קביעת עונשו ביחס לעבירות הנוספות אותן ביצע, לטעמי, קיים קושי ליתן לנסיבות אלה משקל מכריע. בהקשר זה יפות מילותיו של כב' השופט לוי בע"פ 3007/11 **אנג'אץ נ' מדינת ישראל** (11.7.2011) המצוטטות לעיל, בשינויים המחויבים. קרי, מצוקתו של הנאשם אינה מהווה צידוק להתנהלותו העבריינית בתחום הרכוש והאלימות. על כן לנסיבות אלה אפקט מוגבל ביחס לעונש הקונקרטי אשר יגזר על הנאשם בקשר לביצוע עבירות אלה. אציין עוד בהקשר זה כי עבירת ההתפרצות הראשונה בזמן (לצד כניסה לישראל שלא כחוק) המיוחסת לנאשם לפי הרישום הפלילי, היא משנת 1998, ועוד טרם אירעו אותם אירועים קשים בחייו, בהם הוא מבקש כי אתחשב ואשר אף נטען כי הם ברקע ביצוע כלל העבירות על ידו. גם לשיתוף הפעולה המסוים של הנאשם בעבר עם הרשויות יינתן משקל מוגבל בעת קביעת עונשו של הנאשם, בשים לב למידת שיתוף הפעולה שהוכחה ולרלבנטיות שלה.

44. לבסוף, באשר לעונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם בגין ביצוע עבירת רכוש מסוג פשע בן ה-3 חודשים (ת"פ 6338-10-16), עונש זה יופעל במצטבר, משלא מצאתי קיומם של נימוקים שירשמו לחיפיתו עם העונש שייגזר, בשים לב לעברו הפלילי והרלבנטי ולעובדה שהמאסר המותנה אשר נגזר עליו, נגזר בקשר לביצועה של עבירת רכוש. לצד זאת, מצאתי שלא להשית על הנאשם כל עיצום כספי בדמות קנס בשים לב לנסיבותיו האישיות הכוללות ולמצבו הכלכלי, וכן נוכח משך המאסר שיוטל עליו. יחד עם זאת, חרף מצבו הכלכלי, בראי העבירה אשר ביצע

הנאשם כנגד המתלון ונסיבותיה, והנזק הלא ממוני אשר נגרם למתלון ממנה, בהינתן הכלל לפיו בעת פסיקת הפיצוי אין מקום לשקילת מצבו הכלכלי של הנאשם לאור הסממנים האזרחיים שבפיצוי, יקבע פיצוי על דרך האומדנה, ברף הנמוך, לטובת המתלון יוסי לוי.

45. טענותיה של ב"כ הנאשם לניכוי מלוא תקופת מאסרו של הנאשם בת"פ 11483-10-17, שבמקביל לה אף היה עצור בתיק זה נדחתה. כן נדחות טענותיה ביחס לתחולת סעיף 45 לחוק העונשין. יחד עם זאת, הגם שחירותו של הנאשם לא נשללה בגין מעצר זה משריצה באותה התקופה עונש מאסר, מצאתי להורות כי מחצית מהתקופה בה היה עצור ולצד זאת ריצה עונש מאסר בת"פ 11483-10-17, תנוכה מתקופת המאסר אשר תיגזר. זאת לאור העובדה שתנאי הכליאה של עצור קשים יותר מתנאי מאסר, ולאור נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם לצד טענותיו בדבר הקשיים אותם הוא חווה בעת מעצרו. ראו והשוו מקרים בהם ניכה בית המשפט תקופת מעצר-מאסר מתוך תקופת המאסר שנגזרה על הנאשם - ע"פ 106/17 **מסיקה נ' מדינת ישראל** (30.1.2018) והפניית בית המשפט העליון שם לע"פ 2562/16 **עמר נ' מדינת ישראל**, בפסקה 14 (27.3.2017); ע"פ 9277/11 **גבאלי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 16 (27.12.2012)). כן הבחינו בן המקרה דן לבין רע"פ 5900/18 **קורליאונה נ' מדינת ישראל** (7.10.2018) שם נקט בית המשפט העליון בגישה שונה וכן ע"פ 2453/15 **חיימוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 27 (11.12.2016).

סוף דבר, לאחר שקילת כלל המפורט לעיל ושיקולי הרתעה, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הכוללים הבאים, ביחס לכלל האירועים שבכתב האישום

א. מאסר בפועל למשך 30 חודשים. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן ה- 3 חודשים בת"פ 6338-10-16, אשר הוטל על הנאשם ביום 9.11.2016. המאסר המותנה אשר הופעל ירוצה במצטבר לעונש המאסר אשר הוטל על הנאשם כך שהנאשם ירצה 33 חודשי מאסר בפועל בסך הכל.

מתקופת מאסרו של הנאשם ינוכו ימי מעצרו בקשר לת"פ 54161-12-17 מיום 15.12.17 ועד 13.6.18. ומיום 13.9.18 ועד היום. כן ינוכו ימי מעצרו של הנאשם במסגרת ת"פ 52167-10-17 מיום 23.10.2017 ועד 1.12.2017.

ב. מאסר למשך 8 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם תוך שלוש שנים יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר למשך 5 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם תוך שלוש שנים יעבור עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת אלימות.

ד. מאסר למשך חודשיים, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם תוך שנתיים יעבור עבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל.

ה. פיצוי למתלון בסך ₪ 800 אשר יועבר למזכירות בית המשפט תוך 30 יום ממועד שחרורו של הנאשם. המאשימה תעביר את פרטיו המלאים של המתלון למזכירות בית המשפט תוך 14 יום מהיום.

המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם על פי החלטת קצין משטרה.

ככל שהופקד פיקדון בתיק על ידי הנאשם, ובהיעדר מניעה על פי דין, יש להחזירו לידיו או לידי גורם אחר לפי בקשת הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' אדר א' תשע"ט, 14 פברואר 2019, במעמד הצדדים.